

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/109/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618200113
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4618200113.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobkyne: H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, E., proti žalovanému: W. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, E., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany, č. k. 4C/2/2018-300 zo dňa 31. januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobkyni nepriznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že do bezpodielového vlastníctva manželov patrí: 1. nehnuteľnosti v kat.úz. E. zapísané na LV č. XXXX ako parcely registra C parc.č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m², parc.č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere XX m², parc.č. XXX záhrada o výmere XXX m², parc.č. XXX/X záhrada o výmere XXX m² s rodinným domom súp.č. XXX na parc.č. XXX/X v podiele 1/1 spolu s plotmi, studňou a vonkajšími úpravami v hodnote 120 000 eur; 2.pozemok v kat.úz. Solčany zapísaný na LV č. XXXX zapísaný ako parcela registra E parc.č. XXX/XX trvalé porasty o výmere XXXXm² v podiele 3-iny v hodnote 1313,24 eura, 3. pozemok v kat.úz. E. zapísaný na LV č. XXXX zapísaný ako parcela registra E parc.č. XXXX/XX orná pôda o výmere XXXX m² v podiele 3/4 -iny v hodnote 1 333,61 eura, 4. pozemok v kat.úz. E. zapísaný na LV č. XXXX ako parcela registra E parc.č. XXXX/XX orná pôda o výmere XXXX m² v podiele 1/1 v hodnote 1 681,55 eura, 5. pozemok v kat.úz. E. zapísaný na LV č. XXXX ako parcela registra E parc.č. XXXX/XXX orná pôda o výmere XXXX m² v podiele 3/4 -iny v hodnote 1 334,52 eura; 6. byt č. XX na X.poschodí vo vchode D v bytovom dome súp.č. XXXX na parc.č. XX a XX v podiele 1/1 spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu XX/XXXXXX v kat.úz. F. zapísaný na LV č. XXXX v hodnote 30 000 eur; 7.osobné motorové vozidlo zn. Honda City ev.č. F v hodnote 1 200 eur; 8.zostatok na bežnom účte č. E v W. a.s. R. vo výške 2 657,69 eura; 9.zostatok na termínovanom vklade č. E v ČSOB a.s. Bratislava vo výške 36,13 eura; 10.zostatok na účte stavebného sporenia č. E vo X. stavebná sporiteľňa a.s. R. vo výške 4 938,95 eura. SPOLU 164 495,69 eura; ako PASÍVA určil : 1.zostatok na úvere zo Štátneho fondu rozvoja bývania Bratislava č. 406/1152/1997 ku dňu 31.01.2020 v sume. 4 315,89 eura. Výrokom II. vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo sporových strán (ďalej len „BSM“) tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosti pod bodmi 1, 3, a 5 spolu v hodnote 122 668,13 eura a do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal nehnuteľnosti pod bodmi 2,4, 6, osobné motorové vozidlo pod bodom 7, zostatok na bežnom účte pod bodom 8, zostatok na termínovanom vklade pod bodom 9 a zostatok na účte sporenia pod bodom 10 spolu v hodnote 41 827,56 eura. Vo výroku III. určil, že žalobkyňa je povinná zaplatiť zostatok na úvere zo Štátneho fondu rozvoja bývania Bratislava č. XXX/ XXXX/XXXX v sume 4 315,89 eura. a výroku IV. určil, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému na vyrovnanie sumu 38 472,66 eura tak, že sumu 20 000 eur je povinná zaplatiť žalovanému do troch

dní od právoplatnosti rozsudku a zvyšok v sume 18 472,66 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej výrokom V. rozhodol, že žalobkyňa a žalovaný sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sume 4 934,50 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. §148 ods. 1, § 149 ods. 1 až 4, § 150 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že návrh žalobkyne na vyporiadanie BSM je dôvodne podaný. Poukázal na to, že strany sporu sa po rozvoде manželstva nedohodli na vyporiadani BSM a preto na základe žaloby žalobkyne muselo byť vyporiadanie realizované súdom. Konštatoval, že rozsah majetku patriaceho do BSM a taktiež zostatky na bežnom účte, termínovanom vklade a na účte stavebného sporenia neboli medzi stranami sporu sporné. Rovnako tak považoval za nespornú hodnotu nehnuteľností a zostatkovú hodnotu motorového vozidla a zostatok na úvere zo ŠFRB Bratislava. Súd prvej inštancie poukázal na to, že aj keď obe strany prejavili záujem o prikázanie rodinného domu do ich vlastníctva, pri svojom rozhodovaní zohľadnil skutočnosť, že rodinný dom od rozvodu manželstva v prevažnej miere užíva žalobkyňa spoločne s dcérami, ktorá aj platí väčšinu nákladov spojených s užívaním domu a na tieto náklady prispieva žalovaný iba v 1/4 - ine. Zohľadnil, že žalovaný prevažnú časť roka trávi v Írsku, kde bol predtým zamestnaný a v súčasnej dobe študuje kvôli rozšíreniu kvalifikácie, pričom ďalšie dva roky má záujem pracovať v Írsku, čo podľa značne obmedzuje jeho možnosť starať sa o rodinný dom. Dôvodil tiež tým, že žalobkyňa preukázala väčšie garancie a schopnosť výplaty náhrady pre žalovaného, keďže bola schopná zložiť na vyplatenie žalovaného sumu 20 000 eur v hotovosti s tým, že na zvyšok výplaty jej môže banka poskytnúť úver vo výške 26 000 eur. Pri prikázaní rodinného domu do výlučného vlastníctva žalobkyne súd prvej inštancie vzal do úvahy tiež skutočnosť, že obe dcéry sú vzhľadom na ich zdravotný stav odkázané na starostlivosť žalobkyne. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa má možnosť zabezpečiť si bývanie v rodičovskom dome nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie preukázané, pretože z výpovedí sporových strán vyplynulo iba to, že žalobkyňa zdedila spoluvlastnícky podiel na dome rodičov vo výške 1/3 -ina, pričom v tomto dome naďalej býva jej matka. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie prikázal rodinný dom s príľahlými pozemkami do výlučného vlastníctva žalobkyne, a do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal byť v Topoľčanoch, pričom poľnohospodárske pozemky prikázal medzi sporové strany podľa dohody strán sporu. Vo vzťahu k osobnému motorovému vozidlu uviedol, že žalobkyňa ho navrhla prikázať žalovanému, ktorý voči tomu nemal námietky. Rovnako žalovanému prikázal aj zostatky na bežnom účte a na termínovanom vklade ako aj zostatok na účte stavebného sporenia, keďže ide o účty založené na jeho meno a ich prikázania sa žalobkyňa nedomáhala. Zohľadnil, že žalobkyni bol prikázaný rodinný dom, na výstavbu ktorého bol stranám poskytnutý úver zo ŠFRB, preto zaviazal žalobkyňu na zaplatenie zostatku tohto úveru, ktorý bol vyčíslený ku dňu 31.01.2020 na sumu 4 315,89 eura.

3. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že hodnota majetku patriaceho do BSM strán sporu predstavuje spolu sumu 164 495,69 eura a preto na každého z účastníkov pripadá z tejto hodnoty polovica t.j. suma 82 247,85 eura. Uviedol, že do výlučného vlastníctva žalobkyne boli prikázané položky spolu v hodnote 122 668,13 eura, preto by žalobkyňa mala žalovanému zaplatiť náhradu v sume 40 420,28 eura (122 668,13 eura - 82 247,85 eura). V prospech žalobkyne započítal polovicu zostatku na úvere zo ŠFRB ku dňu 31.01.2020 vo výške 4 315,89 eura, s tým, že 1 predstavuje í 2 157,95 eura a po jej odpočítaní od sumy 40 420,28 eura je rozdiel, ktorý by mala žalobkyňa vyplatiť v sume 38 262,33 eura. V prospech žalovaného zohľadnil skutočnosť, že tento v období od začiatku apríla 2018 až do konca roku 2018 uhrádzal sám splátky na úvere zo ŠFRB a teda zaplatil 9 splátok po 46,74 eura t.j, sumu 420,66 eura, z ktorej 1 t.j. sumu 210,33 eura mala zaplatiť žalobkyňa. Po zohľadnení tejto sumy v prospech žalovaného uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielov sumu 38 472,66 eura. Návrhu žalobkyne, ktorá žiadala v jej prospech započítať peňažné prostriedky darované matkou v r. 2007 vo výške 215 000,-Sk nevyhovet, pretože z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že darovaná suma bola použitá na zaplatenie spoločnej dovolenky v Egypte, na ktorej bola aj matka žalobkyne a zvyšok peňazí bol použitý pre bežné rodinné potreby. Rovnako tak nezohľadnil námietku žalobkyne ohľadom započítania sumy 7 600 eur, ktorá mala byť na účte žalovaného asi rok pred rozvodom manželstva, keďže z výsluchu oboch strán vyplynulo, že prakticky polovicu z tejto sumy si žalobkyňa zobrala.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. III. a IV zmenil tak, že do výlučného vlastníctva

žalobkyne prikáže nehnuteľnosti uvedené pod bodmi 3,5,6, osobné motorové vozidlo pod bodom 7 spolu v hodnote 33 868, 13 eura a do výlučného vlastníctva žalovaného prikáže nehnuteľnosti pod bodmi 1,2,4, zostatok na bežnom účte pod bodom 8, zostatok na termínovanom vklade pod bodom 9 a zostatok na účte sporenia pod bodom 10 spolu v hodnote 130 627,56 eura. Ďalej žiadal zmeniť napadnutý rozsudok tak, že žalovanému súd uloží povinnosť zaplatiť zostatok na úvere zo Štátneho fondu rozvoja bývania Bratislava č. XXX/XXXX/XXXX v sume 4315,89 eura a taktiež povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie sumu 46 011,43 eura tak, že sumu 20 000,- eur je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zvyšok v sume 26 011,43 eura do 30. dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch odvolania poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že nesúhlasí so spôsobom vyporiadania tak, ako to učinil súd prvej inštancie v bode II. výrokovej časti rozsudku. Tvrdil, že pri správnom vyhodnotení všetkých okolností prejednávaneho prípadu v zmysle kritérií stanovených v ust. § 150 OZ, mala byť prikázaná táto nehnuteľnosť do jeho výlučného vlastníctva. Pokiaľ ide o rodinný dom poukázal na to, že tento je majetkom jeho rodiny pričom žalobkyňa nemá vzťah k tomu domu ani k pozemku. Rovnako nesúhlasil s tým, že by sa nevedel postarať o rodinný dom i keď sa momentálne zdržiava v zahraničí. Žiadal zohľadniť, že pri platení jeho príspevku na náklady za energiu je treba vychádzať z toho, že v dome žijú 4 osoby, s tým, že každý platí 1 pričom za mladistvú dcéru sa tieto náklady hradia aj z jeho výživného 200,- eur, ktoré platí a staršia dospelá dcéra má svoj príjem, preto keďže mesačne uhrádza za energiu 42 euro, tak platí viac ako 1/4. Nesúhlasil s názorom súdu, že jeho pobyt v Írskej republike obmedzuje možnosť starať sa o rodinný dom a v tejto súvislosti uviedol, že keď boli 5 rokov celá rodina v Írsku staral sa o dom, pričom žalobkyňa navštevovala Slovensko 1x do roka, taktiež má v obci brata, ktorý by v prípade kritičkej situácie pomohol. Vo vzťahu ku garsónke, ktorá mu bola prikázaná do výlučného vlastníctva poznamenal, že táto si po 7 rokoch prenájmania vyžaduje rekonštrukciu a skutočne nie je vhodná na dlhodobé bývanie. Namietal tiež prikázanie motorového vozidla pod č. 7 do jeho výlučného vlastníctva.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. K tvrdeniu žalovaného, že uvedený rodinný dom je majetkom jeho rodiny a preto by mal byť prikázaný jemu, uviedla, že toto vyjadrenie je zavádzajúce a nepravdivé. Uviedla, že žalovaný neuvádza pravdu, keď tvrdí, že on viac prispel finančne do spoločného majetku. Žiadala zohľadniť, že od roku 1998 do roku 2000 bývali s oboma dcérami u jej rodičov v rodinnom dome, kde mali samostatný dvojizbový byt. Neplatili rodičom žiadne nájomné iba účet za spotrebovanú elektrickú energiu. Od roku 2010 sa stará o ich ťažko zdravotne postihnutú dcéru, o ktorú žalovaný ako rodič neprejavuje záujem ani nijakú pomoc. K tvrdeniu žalovaného, že musel zostať pracovať v Írsku, kvôli štúdiu dcéry G. a finančne jej pomáhať uviedla, že dcéra G. od svojich 16-tich rokov pracovala a štúdium na univerzite si financovala sama. Uviedla, že po skončení pojednávania v tejto veci, žalovaný odmietol kľúče od garsónky prevziať, pretože žalobkyňa žiadala podpísanie prevzatia kľúčov a následne, aby sa o garsónku staral, čo žalovaný odmietol. Poprela jeho tvrdenia, že garsónka je v zlom stave a je neobývateľná. Zdôraznila, že garsónka je po rekonštrukcii, žiadne obkladačky neodpadávajú ani sa nešupe omietka, ako uvádza žalovaný. Vo vzťahu k návrhu žalovaného ohľadne prikázania motorového vozidla do jej vylúčeného vlastníctva uviedla, že nesúhlasí s týmto návrhom, pretože žalovaný ešte v septembri roku 2019, pred vynesením rozsudku auto odniesol na neznáme miesto.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo veci samej vecne správne, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

7. Keďže odvolací súd dospel k tomu záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní.

8. Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka (§ 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t.j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacich do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka hodnotových

podielov účastníkov - bývalých manželov. Pre vyporiadanie je preto podstatná cena jednotlivých vecí patriacich do BSM. Podľa uvedeného ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vyporiadal zaniknuté BSM strán sporu v súlade s ust. § 149 a nasl. OZ, a tiež v súlade s rozhodnutiami súdov vyššej inštancie a ustálenou súdnou praxou. Je nutné zdôrazniť, že súd prvej inštancie v konaní riadne zistil skutkový stav a správne zistil majetok a dlhy patriace do BSM, pričom z toho hľadiska strany sporu námietky nemali. Správne prihliadol na účelnosť využitia vecí tvoriacich masu BSM a v súlade s týmto hľadiskom veci patriace do BSM vyporiadal. Svoje rozhodnutie aj riadne a zrozumiteľne odôvodnil v súlade s ust. 220 CSP, pričom jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

10. K námietke žalovaného, že rodinný dom mal byť prikázaný do jeho výlučného vlastníctva, nakoľko ide o majetok jeho rodiny, odvolací súd uvádza, že v konaní tieto žalovaným tvrdené skutočnosti neboli preukázané. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie nad všetky pochybnosti vyplýva, že rodinný dom, zastavané plochy, nádvorie a záhrady zapísané na LV č. XXXX . pre kat. úz. E. patria do BSM strán sporu a takto sú aj evidované na príslušnom liste vlastníctva. Pokiaľ aj v minulosti pozemok, na ktorom stojí rodinný dom patril do vlastníctva starých rodičov žalovaného, niet pochybností o tom, že tento nadobudli strany sporu do BSM na základe kúpnej zmluvy. Preto správne súd prvej inštancie postupoval, keď tieto nehnuteľnosti zahrnul do masy BSM. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne rozhodol keď nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. E., teda rodinný dom, zastavanú plochu, záhrady a nádvorie prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. V konaní bolo preukázané, že po rozvode manželstva žalobkyňa zostala žiť na Slovensku a spolu s ňou v rodinnom dome žijú dve dcéry, zdravotne ťažko postihnutá U. a dcéra C., ktorá má tiež zdravotné problémy. Žalobkyňa o obe dcéry zabezpečuje starostlivosť a pomáha im. Žalovaný žije v Írsku. Zohľadňujúc uvedené skutočnosti je treba dať za pravdu súdu prvej inštancie v tom, že prikázaním rodinného domu žalobkyňi bude táto nehnuteľnosť účelne využitá a bude vyriešená bytová situácia nielen žalobkyne, ale aj detí pochádzajúcich z manželstva účastníkov. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné prihliadnúť aj na zdravotný stav oboch dcér, pričom najmä U. je odkázaná na starostlivosť matky a predmetný rodinný dom predstavuje pre nich jednoznačne lepšie bytové podmienky. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa si môže zabezpečiť bývanie v rodičovskom dome považuje odvolací súd za nedôvodnú, keďže žalobkyňa nie je vlastníčkou celého domu ale iba jeho spoluvlastníčkou v rozsahu 1/3tiny.

11. Vo vzťahu k ďalšej námietke žalovaného ohľadne prikázania osobného motorového vozidla zn. Honda City do výlučného vlastníctva žalobkyne odvolací súd uvádza, že v tomto smere v podanom odvolaní žalovaný neuviedol žiadne dôvody. Na pojednávaní konanom dňa pred súdom prvej inštancie dňa 11.10.2019 žalovaný navrhol, aby súd vychádzal z ceny motorového vozidla vo výške 1.200 euro, čo žalobkyňa akceptovala, hoci sama navrhovala určiť hodnotu vozidla na sumu 2400 euro. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný osobné motorové vozidlo odviezol ešte pred vyhlásením rozsudku na neznáme miesto. Žalovaný neuviedol počas celého konania žiadny dôvod, pre ktorý by mal súd prikázať osobné motorové vozidlo do výlučného vlastníctva žalobkyne. Z ohľadom na tieto skutočnosti odvolací súd nezistil žiadne pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý osobné motorové vozidlo prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného a jeho rozhodnutie považuje za správne.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bola úspešná žalobkyňa, preto by mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v tomto štádiu konania jej žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že jej nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).